

Written by
Saturday, 16 August 2008 15:34 -

ஐந்தாம் பருவம் :ஹே! கிருஷ்ணா! புராணங்களில் தவேர்களுக்கோ, இந்திரனுக்கோ, பரமசிவனுக்கோ கஷ்டமும் ஆபத்தும் வந்தக் காலங்களில் எல்லாம் நீ (அதாவது விஷ்ணு) பணை வஷேதம் போட்டுக்கொண்டு போய் அவர்களின் எதிரிகளை மயக்கி வஞ்சித்து வசப்படுத்துதினதாகவே காணப்படுகின்றனவே! அது மாதிரிமல்லாமல் அந்தப் பணை வஷேதத்தோடியே நீ ஆண்களிடம் சம்போகம் செய்ததாகவும் அதனால் உனக்குப் பிள்ளைகள் கட்டப் பிறந்ததாகவும் காணப்படுகிறதே! இது உண்மையா? அல்லது இதற்கு ஏதாவது தத்துவார்த்தம் உண்டா? தயவு செய்து சொல் பார்ப்போம்.

ஐந்தாம் பருவம் :ஓ! அர்ஜுனா! நீ சொல்லுகிறபடி புராணங்களில் இருப்பது உண்மையே. ஆனால் நான் அந்தப்படி ஒரு நாளும் செய்ததே இல்லை. அன்றியும் நானே பொய்யாக இருக்கும்போது பிறகு “நான்” பணை வஷேதம் எப்பிடிப் போட முடியும்? அப்பிடிப் போட்டாலும் எப்பிடி கலவி செய்ய முடியும்? ஒரு சமயம் திரு.அ.இராகவன் சொல்லுவது போல் ஆண் ஆண் கலவி செய்ததாகவே வதைத்துக் கொண்டாலும் பிள்ளை எப்பிடி பற முடியும்? “கழேவரகில் நயெ வடிகிறது” என்று சொன்னால் கடைபவருக்கு மதி வண்டாமா? சொல்லுகிறவன் சொன்னால் கடைபவனுக்குப் புத்தி வண்டாமா? பின்னை ஏன் புராணங்களில் அந்தப்படி எல்லாம் சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது என்று கட்டால் அதற்குத் தத்துவார்த்தம் உண்டு.

ஐந்தாம் பருவம் :அந்த தத்துவார்த்தம் என்ன? எனக்குச் சற்று சொல்லு பார்ப்போம்!

ஐந்தாம் பருவம் :அந்த மாதிரி எழுதின தத்துவார்த்தம் என்னவென்றால் மனிதன் பணை இச்சையில் கட்டப்பட்டவன் என்பது நிச்சயம். நரே வழியில் வலை செய்து வற்றி பற முடியாத காரியங்களிலும், எதிரியை ஜெயிக்கப் போதிய சக்தி இல்லாத காலங்களிலும் ஒருவன் வற்றிப்பற வண்டமானால் இந்த வழி மிக சூலபமான வழி என்பது “பெரியோரின்” கருத்து. அதாவது ஒரு நல்ல அழகிய பணை ணை கட்டிப் போய் காட்டியோ, அல்லது அவனுக்கு கட்டி விட்டோ அதன் மலம் எவ்வித வற்றியையும் பறலாம் என்பதே இதன் தத்துவார்த்தமாகும். இது மூக்தி அல்லது வற்றி பறும் இரகசியங்களில் ஒன்று என்பதை காட்டுவதற்காக எழுதப்பட்டதாகும். இப்பவும் உலக வழக்கில் சக்தியில்லாதவன், தகூதி இல்லாதவன் ஏதாவது ஒரு புதவியையோ, பொருளையோ அடைய திருந்தால் அதற்குப் பொது ஜனங்கள் திடீரென்று கற்பிக்கும், அல்லது நம்பியே சொல்லும் வழக்கச் சொல்லைப் பார்த்தால் நன்றாய் விளங்கும். அதாவது “சககரத்தின் மகிமையினால்” சம்பாதித்ததான வற்றி பற்றான் - புதவி பற்றான் என்று சாதாரண பாமர மக்களே கட்டச் சொல்லுவதைப் பார்க்கிறோம். சககரம் என்றால் என் (விஷ்ணு) ஆயுத்தத்திற்குப் பெயர் பணைகள் ... க்கும் பெயர். எவ்வளவோ பரோக்கு இந்தத் தத்துவார்த்தம் இப்போது உண்மையிலேயே பயன்படுவதையும் பார்க்கின்றோம்.

ஆதலால் வற்றி பறவதற்கு வழி என்பதைக் காட்டும் தத்துவப் பொருளாகவே “பெரியோர்கள்” இப்படி எழுதி வதை தார்கள். புராணங்களில் உள்ள ஓவ்வொரு வரிக் கும், எழுத்துக் கும் இதுபோலவே தத்துவார்த்தங்கள் உண்டு. அது தெரியாமல் நமது சூயமரியாதைக் காரர்கள் அவற்றைப் பரிசாசம் செய்கின்றார்கள். ஆனால் அந்தப் பழக்கமும், வழக்கமும் தத்துவார்த்தம் பின்பற்ற வண்டிய அவசியமுமாகியவகைகளில்லாம் சூயமரியாதைக் காரருக்கு அல்ல. புராண மரியாதைக் காரருக்கு என்பதை மறந்து விடாதே.

ஐந்தாம் பருவம் :சரி, சரி! இப்போது எனக்கு விளங்கிற்று. ஆனால் இதுபோலவே இன்னும் ஒரு

சந்தகேம்; சற்று தயவு செய்து அதையும் விளக்கினால் உனக்கு “புண்ணியம்” உண்டு.

ஐயோ: அதனை சொல்லு பார்ப்போம்!

ஐயோ: அதமோதிரி மற்றும் பல புராணங்களில் சிவன் ஒரு சன்னியாசி ரஃபமாக வந்து ஒருவனின் பணைசாதியை கட்டான் என்றும் அந்தப்படியே அவன் கொடுத்துத்தானென்றும் சொல்லப்படுகின்றதே; அதன் ரகசியம் என்ன?

ஐயோ: இது தெரியவில்லையா?

ஐயோ: தெரியவில்லையே!

ஐயோ: சன்னியாசிகளுக்குச் சாப்பாடுப் போட வேண்டியது கிரகஸ்தன் கடமை. பிறகு பணை வேண்டாமானால் சப்ளாசெய்ய வேண்டியதும் கிரகஸ்தன் கடமையாகத்தானே இருக்கவேண்டும்! அதனால்தானே 32 தர்மங்களில் பணை போகமும் ஒன்று என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது! ஆகவே அந்தப்படி சன்னியாசிக்கு பணைகளைக் கொடுக்கும் போது மனதில் சங்கடம் இல்லாமல் தாராள மனதுடன் உதவுவதற்காகவே சிவன் சன்னியாசி ரஃபமாய் - ஒரு சிவனடியார் ரஃபமாய் வந்து கட்டார் என்று அதாவது சன்னியாசியாகவோ, சிவனடியாராகவோ ஒருவன் வீட்டிற்கு வந்தால் அவன் கட்டவாடையே கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அதாவது “இந்த சன்னியாசி - சிவனடியார் ஒரு சமயம் சிவபிரானே இந்த வடேம் தரித்து வந்தானோ” என்று எண்ணிக் கொண்டு பசோமல் கொடுத்து விட்டதும் என்றும் அதற்காக மனதில் எவ்வித விகல்ப புத்தியும் இருக்கக் கூடாது என்றும் கருதியே இந்தப்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது இப்போதும் சில புராண மரியாதைகாரர்கள் வீடுகளில் நடப்பெற்று வருகிறதே நான் அபிக்கபி பார்க்கின்றேன்.

தவிரவும், குருசாமியார், பாகவதாள், பரதேசி, அடியார்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள் அங்கே வீடுகளில் இருந்து கொண்டு நன்றாய் சாப்பிட்டுக் கொண்டு அந்தந்த வீட்டுக்காரருக்கு இந்த “புண்ணியமும்” கொடுத்துக் கொண்டு வருவதைப் பார்க்கின்றேன். சிலர் தெரிந்தே விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள், சிலர் தெரியாதது போலவே காட்டிக் கொண்டுமிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் அவரவர்கள் புராணங்களில் வதைத் திருக்கும் பக்திக்கும், மரியாதைக்கும் தகுந்தபடி இருக்கும்.

ஐயோ: சரி. இந்தச் சந்தகேமும் ஒருவாறு விளங்கிற்று. இன்னமும் ஒரு சந்தகேம் இருக்கின்றது. அதை இப்போது விளக்குகின்றாயா?

ஐயோ: என்ன அது, சொல்லு பார்ப்போம்!

ஐயோ: அதாவது புராணங்களில் அக்கிரமமான, வஞ்சகமான புரட்டான காரியங்கள் செய்ய வேண்டிய பொழுதெல்லாம் கடவுள் பார்ப்பன வடிவமாகவே வந்ததாக காணப்படுகின்றதே; இதன் தத்துவமென்ன?

ஐயோ: இந்த மாதிரி காரியங்கள் செய்வதற்கு அவனே (பார்ப்பனனே) தகுந்தவன் என்பதும், அது அவன் சூபாவம் என்பதும், அப்படிச் செய்வதனால் வேறு எவ்விதமான பாவமோ, நரகமோ ஏற்படாமென்று எழுதி இருக்கும் சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் பொய், புரட்டு, சுயநலத்திற்காக எழுதப்பட்டவை என்பதை அவன் தெரிந்தவன் என்றும் இப்போதும்

